

ÁDVENTI EMLÉK

Túrmezei Erzsébet

Ha már lehullt a hó,
s fekete földünket befödte,
hogy szállott gyermekálmok röpte
a fényes ég felé,
az égi trón elé...
De Téged nem talált meg.

Az égi gyermeket kereste,
akiről, ha leszáll az este,
csodálatos mesék borulnak
válytól égő gyermekszívekre.
Az égi gyermeket kereste,
és nem talált rád, nem ismert meg...
Hiszen Te nem vagy többé gyermek.

Szétfoszlottak a régi álmok,
meghaltak a mesék.
A karácsonyfa lángjait
oltogatták hideg szelek...
Még mindig nem ismertelek.
Sok évbe telt, s ha Te nem jössz elém,
Meváltóm, Uram, Messiásom,
ma sem ismerlek én.

Hála neked, hogy megkerestél.
Ó, most már van karácsonyom,
s ádventi, nagy csodavárásom.
Megcsaltak mind a régi álmok,
de benned nincs csalatkozásom.
Benned mindenem megtalálom.
A valóság szebb, mint az álom.

Forrás: www.keresztenydalok.hu